STAR WARS

ÎNCEPUTURILE JEDI
ERUPȚIA

JOHN OSTRANDER

JOHN OSTRANDER

ÎNCEPUTURILE JEDI

ERUPŢIA

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Ostrander
Dawn of the Jedi – Eruption
2013

John Ostrander

John Ostrander este un scriitor american de benzi desenate. Este cunoscut mai ales pentru munca sa la *Suicide Squad*, *Grimjack* şi *Star Wars: Legacy*, serie la care a ajutat să fie creată. Iniţial actor într-o companie de teatru din Chicago, Ostrander a trecut în 1983 la scrierea de benzi desenate. Este co-creator al personajului Grimjack împreună cu Timothy Truman, care a apărut iniţial într-o poveste de rezervă, înainte de a apărea în propria sa carte, publicată la mijlocul anilor 1980.

Înainte de cariera sa în cărţi de benzi desenate, Ostrander a studiat teologia cu intenţia de a deveni preot catolic, dar acum se descrie pe sine drept un agnostic.

De asemenea, a lucrat la *Firestorm*, *Justice League*, *Martian Manhunter*, *Manhunter* şi altele.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Hawk Ryo intra şi ieşea din umbre, fiind el însuşi o umbră. Luna Zerist era situată departe de soare şi cea mai mare parte a luminii disponibile se reflecta din gigantul gazos, Obri, în jurul căruia orbita luna.

Kainnan era de obicei plin de activitate, dar oraşul muncitorilor era acum pustiu. La fel ca toate oraşele de suprafaţă de pe Zerist, Kainnan era localizat lângă un vulcan activ, pentru căldura sa atât de necesară, în ciuda riscului de erupţii ocazionale. Autorităţile preziceau, de obicei, la timp erupţiile şi evacuau zonele ameninţate, la fel cum făcuseră recent cu Kainnan. Nu mai rămăsese nimeni în oraş în afară de Hawk. Teoretic. În realitate, Rangerul Je'daii văzuse două siluete pe acoperişul plat al unei clădiri, la mai puţin de un kilometru distanţă. Având doar cinci etaje, tot era cea mai înaltă clădire din zonă. Erau Twi'leki, ca şi el. Şi înarmaţi.

Hawk îşi deschise comunicatorul şi îşi apelă partenera.

* * *

Lanoree Brock decise că împrejurimile erau frumoase. Mările subterane curgeau prin cavernele mari cu tavane înalte, boltite, şi minereurile naturale emanau suficientă lumină pentru a crea un efect de amurg. Nu era de mirare că bogaţii de pe Zerist alegeau să trăiască mai degrabă în peşterile calde decât pe suprafaţa rece a lunii. Era mult calm pe această insulă, îndemnându-te la meditaţie. Era linişte.

Negocierile, însă, nu erau liniştite. Managementul lui *Dessain Mining* şi muncitorii strigau acum unii la alţii; se aduna multă răutate. Lanoree avea dificultăţi cu menţinerea echilibrului între lumina şi întunericul din Forţă, aşa cum fusese învăţată. Managementul consta în întregime din familia extinsă Dessain, care era condusă de Eomin Dessain, înaltul şi palidul cap patrician al clanului. Muncitorii, atât umani, cât şi extratereştri, erau conduşi de Arko Santis cel scund şi bătut de

vreme, şi cereau să aibă un cuvânt de spus în modul în care era condusă compania. Plecaseră de pe Zerist ca să muncească la operaţiunile de exploatare a gazelor care pluteau deasupra lui Obri. Plata era constantă, dacă nu chiar generoasă, dar era o viaţă grea. La rândul ei, familia Dessain nu dorea să cedeze controlul cuiva care nu era din familie. Se decisese că soluţia ar fi o căsătorie între Brom Santis, fiul cel mare al lui Arko, şi Oma Dessain, cea mai mică fiică a lui Eomin. Brom va deveni parte a familiei Dessain şi purtătorul de cuvânt al muncitorilor. Lanoree rămăsese în calitate de negociator şi, deşi nu era soluţia pe care ar fi sugerat-o ea, atât timp cât ar fi satisfăcut toate părţile interesate, atunci era şi ea satisfăcută.

Asta, înainte să dispară Oma Dessain. Fiecare parte dădea vina pe cealaltă pentru dispariţia ei. Lucrul la *Dessain Mining* se oprise. Temperamentele se inflamară şi războiul de clasă nu era doar posibil, ci chiar probabil. Lanoree şi Hawk fuseseră trimişi de Consiliul Je'daii de pe Tython pentru a preveni violenţa şi a găsi fata.

Comunicatorul lui Lanoree bâzâi. Rangerul îşi legănă picioarele lungi sărind din scaun şi îndepărtându-se de toate acele strigăte.

— Te rog, spune-mi că ai găsit-o pe fată.

— *Poate* că am găsit-o, răspunse Hawk. M-am dus la portul spaţial să verific cine a sosit sau a plecat în jurul orei răpirii. Am descoperit o navă Shikaakwa înregistrată pe numele Baronului Volnos Ryo.

— Fratele tău.

— Fratele meu, lordul crimei. Lanoree îşi putu imagina buzele lui Hawk răsucindu-se cu dezgust. Deţine interese în operaţiunile miniere ale celorlalte două luni ale lui Obri, dar nu a reuşit niciodată să intre peste familia Dessain. Una dintre modalităţile de a creşte valoarea propriilor sale operaţiuni, este de a scădea valoarea celor deţinute de rivalii săi. Tu mârâi?

— Poate. Oma va mai fi în viaţă?

— Corpul ei nu a fost găsit, aşa că este probabil. Dacă intenţionează să o omoare, o va face atunci când cele două părţi sunt una la gâtul celeilalte.

— Ceea ce înseamnă că va fi în curând.

— Trebuie să-i împiedici să ajungă la un astfel de punct. Cred că am văzut unde este ţinută Oma, dar nu le poţi spune

nimic până nu ştiu sigur. Te voi anunţa ce găsesc. Împiedică-i pe lucrători şi pe cei din management să se ucidă reciproc.

— Desigur. Tu te alegi cu treaba mai uşoară.

— Forţa să fie cu tine.

Lanoree se întoarse spre masa rotundă din lemn şi îşi îngustă ochii cenuşii. Ambele părţi erau deja pe punctul să izbucnească. Violenţa era gata să erupă. Dar Lanoree avea o teorie: *Uneori, cel mai bun mod de a opri violenţa era să o foloseşti tu mai întâi*. Mâna ei dreaptă se lăsă spre aruncătorul de proiectile de la şold. Nu purta prea des unul – nu avea nevoie de el de prea multe ori – dar ceva îi spusese să poarte unul astăzi. Dacă exista un lucru pe care Lanoree îl învăţase din experienţă, era să-şi asculte instinctele. Cu o singură mişcare fluidă, ridică aruncătorul deasupra capului şi trase trei salve în tavan. Cearta se opri şi toate privirile zburară spre Rangerul cu păr castaniu. Je'daii erau fiinţe misterioase pentru majoritatea fiinţelor simţitoare din Lumile Colonizate. Se duceau unde voiau şi interveneau acolo unde alegeau ei sau unde – pretindeau ei – le indicase Forţa. Aveau puteri ciudate şi erau respectaţi şi temuţi. Chiar acum, Lanoree era temută.

Bine. Asta însemna că erau cu toţii atenţi la ea.

Cu arma încă în mână, Rangerul Je'daii se aşeză pe scaun, punând arma pe masă, în faţa ei, cu ţeava îndreptată spre delegaţiile tăcute.

— Ultima dată când am fost negociator, vorbi ea încet, a fost pe Ska Gora. Înainte să termin, pădurile erau în flăcări, iar una dintre părţi era moartă. Se aplecă înainte. Speram că aceste negocieri vor merge mai uşor.

De fapt, moartea şi pădurile arzânde de pe Ska Gora o bântuiau pe Lanoree. Cu toate astea, negociatorii de pe Zerist nu aveau nevoie să ştie una ca asta.

— Poate că ar trebui să începem din nou, sugeră ea peste murmurul scăzut.

O făcură, în linişte şi aruncând priviri nervoase în direcţia ei.

* * *

Asigurându-se că nu fusese văzut de nimeni, Hawk ajunse lângă clădirea cu cinci etaje şi aruncă o privire în sus. Un paznic

era direct deasupra lui şi celălalt era pe cealaltă parte a acoperişului. Era vital să-i reducă la tăcere pe amândoi, înainte să poată da alarma – presupunând că fata mai era în viaţă. Rangerul îşi scoase sabia din teacă fără vreun zgomot, ţinând-o în mâna dreaptă, în timp ce lăsa echilibrul din el să alunece înspre partea întunecată.

Hawk cunoştea bine partea întunecată; se scufundase prea adânc în ea, o dată, şi pentru acest motiv, fusese trimis de Consiliul Je'daii pe Bogan, una dintre lunile lui Tython, unde cei care merseseră prea departe înspre latura întunecată erau trimişi pentru reflecţie solitară şi meditaţie, până când îşi recăpătau echilibrul. Însă acum trebuia să folosească agresivitatea, ceea ce însemna că trebuia să-şi canalizeze partea întunecată. Intră în ea cu o familiaritate confortabilă, apoi se ghemui şi sări drept în sus, lăsând Forţa să-l poarte. Hawk ajunse pe marginea acoperişului, chiar în faţa unui foarte surprins paznic Twi'lek şi, fără ezitare, îşi trecu sabia peste gâtul lui. Paznicul muri în tăcere. Celălalt paznic simţi că ceva nu era în regulă şi începu să se întoarcă. Hawk făcu un gest cu Forţa şi îl trase peste acoperiş. Paznicul icni un moment, înainte să fie străpuns de sabia Rangerului. Ochii lor se întâlniră şi Hawk îl recunoscu. Era Deon Aarlaa – una dintre gărzile personale ale fratelui său. Ochii lui Aarlaa arătau că şi el îl recunoscuse şi apoi viaţa dispăru din ei. Hawk îi simţi moartea în Forţă şi o parte din el, cea care se hrănea cu partea întunecată, simţi o satisfacţie profundă. Rangerul lăsă corpul să alunece de pe sabie şi inspiră adânc, centrându-se din nou în echilibru. Era tentat să rămână în partea întunecată aşa cum o mai făcuse odinioară. Era seducătoare, dar periculoasă.

Hawk găsi în mijlocul acoperişului o scară care ducea în jos, în clădire şi coborî pe ea cu prudenţă. Două etaje jos erau două camere mari, de ambele părţi ale casei scării, uşile fiind lăsate larg deschise în graba evacuării. La prima vedere, păreau să fi fost folosite ca dormitoare pentru muncitorii necăsătoriţi; paturile erau nefăcute şi podeaua era murdară de resturi. Lipit de peretele scării, Hawk aruncă o privire prin uşă şi o găsi pe Oma. Fata avea căluş şi era legată pe un pat de lângă peretele opus uşii. Un Twi'lek mare şi cu aspect ursuz, stătea de pază, cu un aruncător de proiectile pregătit, dar se uita spre capătul îndepărtat al camerei. Concentrându-şi simţurile prin Forţă,

Je'daiiul auzi încă doi Twi'leki în celălalt capăt al dormitorului. Niciunul dintre ei nu părea fericit.

— ...am crezut că trebuia să terminăm până acum!

— Mai ai şi altceva de făcut?

— În afară de a sta lângă Vulcanul Sokar? Da!

— Problema este că Je'daii stau cu ei la masă. Nu pentru mult timp, totuşi. Contactul nostru va avea grijă de ea. Apoi omorâm fata, lăsăm cadavrul acolo unde să poată fi găsită şi plecăm.

Hawk nu putea risca să-i transmită lui Lanoree un avertisment. Cel mai bine era să-şi termine treaba aici şi să spere că partenera sa Ranger mai era în viaţă. Însă în momentul în care făcea o mişcare, cei doi gardieni de la capătul celălalt al camerei îl vor vedea şi gardianul cel mai apropiat de Oma ar fi ucis-o cu siguranţă. Avea nevoie de o diversiune. Vulcanul îi oferi una spectaculoasă. Înainte de termen, erupţia începu cu un tunet, în timp ce bucăţile de piatră, cenuşa aprinsă şi lava topită erau aruncate în aer. Toată lumea rămase uimită o clipă, apoi Hawk Ryo porni. Cu sabia în mâna dreaptă şi un cuţit lung în cea stângă, intră în cameră. Aruncând cuţitul către gardianul care stătea lângă Oma, îl ghidă cu Forţa în gâtul Twi'lekului. Degetul gardianului se strânse pe declanşatorul aruncătorului de proiectile în timp ce cădea; proiectilul se duse aiurea, dar zgomotul fu auzit chiar şi peste vuietul vulcanului.

Hawk pivotă spre ceilalţi doi gardieni şi zbură spre ei în timp ce ei se întorceau spre sursa sunetului şi îl vedeau. Dură un moment ca să reacţioneze. Hawk făcu câţiva paşi. Mai dură un moment ca să-şi aducă aruncătoarele pe poziţie. Hawk mai făcu câţiva paşi. Îl luară la ţintă. Hawk se aruncă într-o rostogolire înainte, pe sub salvele lor şi apoi se împinse pe un picior în timp ce sărea înainte. Răsucindu-se prin aer peste gardieni, Je'daiiul îşi împinse cizma cu putere în faţa răsturnată a gardianului din dreapta sa. Osul nasului şi cartilajul pârâiră în timp ce Twi'lekul cădea înapoi. Je'daiiul ateriză, se răsuci şi îşi băgă sabia în pieptul Twi'lekului căzut – o ucidere rapidă şi curată. Partenerul său continua să tragă, dar întotdeauna acolo unde tocmai fusese Je'daiiul. Hawk ateriză ghemuit şi, cu un gest al mâinii, aplică o lovitură de Forţă care trimise ţinta înapoi prin fereastră.

Ţipătul Twi'lekului fu acoperit de vuietul vulcanului.

Hawk prefera să nu omoare atunci când putea alege, dar nu mai era timp şi nici altă alegere. Totuşi, partea întunecată din el exulta şi se strădui să revină la echilibru.

Se ghemui lângă Oma.

— Sunt Rangerul Je'daii Hawk Ryo şi am fost trimis aici să te salvez. Încearcă să fii calmă.

Ridicând adolescenta, Hawk o aruncă peste un umăr şi se repezi spre acoperiş. Resturile vulcanice supraîncălzite plouau peste oraş, clădirile din lemn începând să ia foc. Hawk încercă din nou să o avertizeze pe Lanoree, dar cenuşa bloca semnalul comunicatorului.

Îi era greu să vadă prin cenuşă şi Rangerul îşi strânse mâna pe Oma. Apelând din nou la Forţă, sări pe cel mai apropiat acoperiş, fugi şi sări pe următorul acoperiş. Abia putea respira şi sărea fără să vadă, dar spera să poată avea încredere în Forţă să îi scoată din pericol.

Şi mai spera că Lanoree nu era moartă.

* * *

Rangerul Brock se lăsă pe spate în scaun. Discuţiile încă nu duseseră nicăieri, dar cel puţin toată lumea se purta civilizat. Un servitor îi adusese un pahar cu vin, un Vaisamond roşu, al cărui gust începuse să-i placă pe Ska Gora. Lanoree ridică paharul la buze – şi se opri. Ştia bine buchetul vinului şi acesta avea un miros amar în aroma lui. Lanoree întoarse capul pentru a arunca o privire spre servitorul care i-l dăduse: un omuleţ nervos, la fel de bătrân ca Eomin Dessain. Frica emana din el în valuri, având o aromă amară proprie. Servitorul se întoarse să fugă. Lanoree îl prinse cu Forţa, îl ridică şi îl aruncă pe masa rotundă.

Împingându-i paharul în faţă, Lanoree şopti:

— Cred că vinul ăsta este expirat. Te rog, gustă-l.

Ochii bărbatului se măriră în timp ce se bâlbâia incoerent. Lanoree mârâi.

— Bea-l, omuleţule, altfel te voi *face* eu să-l bei.

Nu avea acea abilitate, dar era bine ştiut că misterioşii Je'daii puteau să pună stăpânire pe mintea ta. Acea frică, acea superstiţie, îi ajuta uneori pe Je'daii aproape la fel de bine ca şi Forţa însăşi. Slujitorul credea cu siguranţă în poveştile acelea.

— Nu! Este otrăvit! izbucni el.

Lanoree îşi încrucişă braţele, ţinându-şi ochii pe asasin.

— Stăpâne Dessain, ai un trădător în anturajul tău. Răpitorii ar fi avut nevoie de cineva din interior pentru a ajunge la fiica ta. Acel trădător este omul pe care îl vezi aici.

Eomin Dessain se uită îngrozit la servitorul său.

— Betolo? În toţi aceşti ani, ai fost un servitor de încredere, aproape un membru al familiei... De ce?

— Pentru că în toţi aceşti ani am fost *doar* un slujitor, spuse liniştit Betolo. *Niciodată* un membru al familiei. Am vrut să am ceva al meu înainte să mor. O şansă de a părăsi această stâncă nenorocită.

— Unde este fiica mea? se revărsă vocea lui Dessain, cu furie.

— Cu ceva noroc... *moartă*. *Stăpâne*.

Comunicatorul lui Lanoree bâzâi.

— Cu ceva noroc, poate că nu este, spuse ea activând comunicatorul. Hawk?

— Lanoree, cineva o să...!

— Da, ştiu. A încercat şi a eşuat. Oma Dessain este cu tine?

— Este, spuse Ryo, dar avem o altă problemă.

* * *

— Cum adică refuzi să te căsătoreşti cu Brom Santis?!

Eomin era furios, deşi era şi uşurat că îşi recuperase fiica.

Oma Dessain stătea alături de Hawk Ryo, împreună cu delegaţiile, pe insula din cavernă. Ea, ca şi el, era acoperită de cenuşă, făcându-i pielea palidă chiar mai albă şi pudrându-i părul întunecat în aceeaşi nuanţă. Eliberată de legături, stătea uitându-se sfidătoare la tatăl ei.

— Adică nu mă voi căsători cu el! Bărbia lui Oma ieşi în afară. Nimeni nu *m-a întrebat* dacă vreau să mă căsătoresc! Nu vreau şi nu mă voi căsători!

— Ai o datorie faţă de familie!

— Am o datorie faţă de *mine*! Nu-l cunosc pe Brom, nu-l iubesc şi nu mă voi căsători cu el doar pentru a soluţiona o dispută!

Asta declanşă o altă rundă de certuri între tată şi fiică, cu

Santis intervenind din când în când.

— Treburile se pot strica repede, murmură Hawk.

— De fapt, simpatizez cu fata. Nu ar trebui să fie o clauză într-un tratat, murmură Lanoree.

— Dacă nu cedează, negocierile vor eşua probabil şi tot ce am făcut, va fi degeaba.

— Cred că aş putea avea o altă soluţie, spuse Lanoree. În primul rând, voi avea nevoie de atenţia lor.

Trase cu aruncătorul de trei ori în aer. Şi din nou, cu acelaşi efect.

— În alte părţi ale sistemului solar, vorbi Lanoree pe un ton plăcut, interesele rivale au o practică numită *adoptare*. Vă sugerez să o încercaţi. Oma ar deveni un copil adoptiv în gospodăria Santis şi Brom la fel în cea a lui Dessain. Fiecare va fi tratat ca membru cu drepturi depline al familiei în care este. Ar petrece şase luni cu o familie şi şase luni cu cealaltă. Muncitorii ar avea un purtător de cuvânt prin Brom şi Oma ar învăţa pe viu despre viaţa lucrătorilor.

— Cred că asta este o sugestie foarte rezonabilă, adăugă Hawk pe un ton la fel de plăcut.

Dar expresiile celor doi Je'daii sugerau ferm că ambele părţile ar trebui să accepte înţelegerea. Oma părea încântată; măcar nu se mai căsătorea.

* * *

Detaliile au fost puse la punct, Hawk se spălă şi cei doi Je'daii se întâlniră în portul spaţial pentru a se despărţi de Zerist şi unul de celălalt.

— Consiliul m-a convocat înapoi pe Tython pentru o misiune specială, spuse Lanoree. S-au scurs patru ani de când n-am mai trecut pe acolo; era şi timpul.

— Eu mă îndrept spre *Porţile Furiei*, răspunse Hawk.

Era planeta cea mai exterioară din sistem. Navele *Marii Generaţii* plecaseră de pe planeta aceea mică, în căutarea unei căi prin labirintul reprezentat de Nucleu şi căutând căi de întoarcere în restul galaxiei. Lumile colonizate menţineau o staţie acolo, împreună.

— Îmi place să privesc stelele şi să meditez, spuse el.

O mică umbră trecu peste chipul lui Lanoree.

— Fratele meu obişnuia să privească la stele şi să se întrebe dacă exista o cale de întoarcere către restul galaxiei. Nu a fost niciodată foarte fericit pe Tython, spuse ea încet. Rămase liniştită pentru un moment, apoi se scutură şi spuse: Mi-a plăcut să lucrez cu tine, Ranger Ryo. Aştept cu nerăbdare şansa de a o face din nou.

Hawk aprobă din cap.

— Şi mie, Ranger Brock. Forţa să fie cu tine.

— Şi cu tine, răspunse Lanoree zâmbind.

Cei doi Je'daii merseră apoi la navele care îi aşteptau şi decolară spre cerul stelat.

SFÂRŞIT